

РЕШЕНИЕ

№ 5800

гр. София, 13.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова- Десподска
Николай Димитров**

при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **4742** по описа за **2022** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството и е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на В. И. И.,ЕГН [ЕГН], от [населено място], с адрес за кореспонденция [населено място] , [улица] срещу решение от 03.02.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 12023/2020 г. от СРС,НО – 95-ти състав.

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление № 17-4332-018741 /27.09.2017г., издадено от заместник –началник отдел при СДВР Отдел „Пътна полиция“ СДВР, в частта му, с която на касатора за извършено нарушение на чл.137а,ал.1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба”, в размер на 50 лв., на основание чл.183, ал.4,т.7,предл.1 ЗДвП., и в частта му с която, за извършено нарушение на чл. 70,ал.3 ЗДвП е наложена глоба в размер на 20 лева на основание чл.185 ЗДвП.

С решението на въззивния съд е отменено наказателно постановление № 17-4332-018741 /27.09.2017г., издадено от заместник –началник отдел при СДВР Отдел „Пътна полиция“ СДВР, в частта, относно извършено нарушение на чл.186,ал.7 ЗДвП,за което на основание чл.185 ЗДвП на В. И. И.,ЕГН [ЕГН] ,е наложена глоба в размер на 20 лева.

В жалбата се сочи, че оспореното решение в частта, с която е потвърдено наказателното постановление е постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Съдът не е констатирал, че в

наказателното постановление не е посочено мястото на извършеното нарушение. Не се претендират разноски.

Ответникът - редовно призван, не се явява и не се представлява и не заявява становище по жалбата.

Представителят на СГП счита, че касационната жалба е неоснователна и недоказана.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административен процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Настоящата инстанция намира, че въззивно решение в оспорената му част е постановено в нарушение на материалния закон.

За разлика от гражданското право, където погасителната давност не се прилага служебно (чл. 120 от ЗЗД), давността в административнонаказателното право се прилага служебно.

В ЗАНН няма изрична уредба на абсолютната погасителната давност за извършено административно нарушение. Съгласно чл.11 ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Давността безспорно е обстоятелство, изключващо отговорността. В този смисъл е и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. по тълкувателно дело № 1/2014 Г., ОС на НК на Върховния касационен съд и I и II колегия на Върховния административен съд, което в т.2 постановява, че разпоредбата на чл.11 ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в НК.

Погасяването на наказателното преследване по давност е уредено в чл.80 и чл.81 от НК. Чл.81, ал.3 НК регламентира т. нар. абсолютна давност, която е обстоятелство, което изключва административнонаказателното преследване. Съгласно този законов текст независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. В чл.80, ал.1, т.5 НК срокът е три години, т.е. абсолютната давност настъпва с изтичането на четири години и половина. Датата на извършване на нарушението е началото на абсолютния давностен срок.

В настоящия случай се касае до невлязло в сила наказателно постановление. Нарушението е извършено на 18.08.2017 г. Съгласно разпоредбите на чл.81, ал.3 НК,

във вр. чл.80, ал.1, т.5 НК давностният срок от четири години и половина е изтекъл на 18.02. 2022г., обстоятелство, което към настоящия момент изключва

административнонаказателното преследване.

С оглед изложеното съдът намира, че въззивното решение в обжалваната му част и оспореното наказателно постановление следва да бъдат отменени, а административнонаказателното производство прекратено поради изтекла давност.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран и на основание чл. 222, ал. 1 АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН Административен съд София-град,Х.-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение от 03.02.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 12023/2020 г. от СРС, НО – 95-ти състав, в частта, с която е потвърдено наказателно постановление № 17-4332-018741 /27.09.2017г., издадено от заместник –началник отдел при СДВР Отдел „Пътна полиция“ СДВР, и на В. И. И. ,ЕГН [ЕГН], за извършени нарушения на разпоредбите на чл. чл.137а,ал.1 ЗДвП и чл. 70,ал.3 ЗДвП, за които съответно на основание чл.183, ал.4,т.7,предл.1 ЗДвП. му е наложена глоба в размер на 50/петдесет/ лева и на основание чл.185 ЗДвП му е наложена глоба в размер на 20/двадесет/ лева И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 17-4332-018741 /27.09.2017г., издадено от заместник –началник отдел при СДВР Отдел „Пътна полиция“ СДВР в частта му, с която на В. И. И. ,ЕГН [ЕГН], за извършено нарушение на чл.137а,ал.1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба”, в размер на 50/петдесет/ лв., на основание чл.183, ал.4,т.7,предл.1 ЗДвП. и в частта му с която, за извършено нарушение на чл. 70,ал.3 ЗДвП, е наложена глоба в размер на 20/двадесет/ лева, на основание чл.185 ЗДвП.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :